

ÈGLOGA

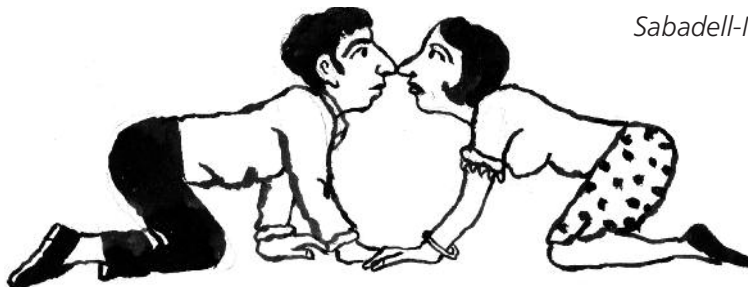
Jordi Domènech
Dibuix de Ramiro Fernández Saus

"Aquestes construccions, que són altes, molt atapeïdes i ajuntades i més aviat abandonades a la més literal rusticitat, són avui quadres de porcs, de vaques i vedells."

Josep Pla 'Un petit món del Pirineu', pàg. 249

ELL No moguis les parets.
 ELLA No sóc jo, és el vent
 que baixa pels desguassos.
 ELL Aquí hi vivien bèsties
 enamorades d'unes fagedes que ignoraven.
 ELLA Ara hi vivim nosaltres i hi nien els coloms
 devorats per la llum que davalla de windows.
 ELL Per aquest cel ateu.
 ELLA Em compraré uns esclops
 per penjar-los al sostre.
 ELL Per aquest cel ateu.
 Perquè déu no s'acosti a la porta de casa,
 hi he plantat un xiprer.
 ELLA Obrir l'ordinador
 i mirar-hi el paisatge, rodó com el volcà.
 Fer dos o tres cafès.
 ELL El mal ve del desviure.
 ELLA El bé, del sobreviure.
 ELL Ficar la mà en un bosc,
 en una llodriguera.
 ELLA El món és lent com un
 herbari dadaista.
 ELL Saber el gust del triangle
 de mesc.
 ELLA O voler el fal·lus de pedra. Prop del foc
 de quatre-cents cinquanta, més un, graus fahrenheit.
 ELL Viure de les ferides.
 ELLA I de la sang perduda.

Sabadell-Mieres, juny del 2002

Poema inèdit que l'autor va enviar al seu amic Manuel Costa Fernández el 8 de juliol de 2002, amb la següent irònica nota:
"Jo, que com molt bé saps, sóc un elitista, ara escric èglogues (gènere aristocràtic on n'hi hagi). Te n'envio una (de fet, l'única que he escrit, per ara)".

CARTES A UN POETA / MAITE SOLER

Històries de teleclub

Francesc Gratacos Girbau
C/ Estepona, 33
Silla, Valencia

Estimada família,

16 de juny de 1967

Espero que quan rebeu la present estigieu bé de salut, tots els germans i la mare. En l'última carta em vàreu dir que la mare estava malament, no tant de salut, sinó del cap, que ja no recordava ni coneixia, que de vegades sortia al carrer i feina teníeu a trobar-la, que la Pepeta ja s'hi havia trobat amb la seva sogra però que mai s'hagués imaginat una cosa així de la mare, tan espavilada, treballadora, abnegada mare i esposa... Penso que n'ha passades tantes que ja no les vol recordar, i si vas a mirar... millor per ella. Ja sé que us dóna molta feina i potser s'hauria de repartir una mica entre tots. D'això se'n pot parlar quan vulgueu, potser un dia que anem a veure-us al poble, que no crec que sigui massa enllà.

L'altra cosa que us volia comentar és que fa mesos que us vaig escriure dient que ens n'anàvem a viure a Caracas, Veneçuela, jo, la Maria i els nens. Però a l'hora de la veritat tot s'ha esberlat, no ha estat culpa nostra, ni de l'empresa, que ja ho tenia tot a punt. Fins i tot nosaltres havíem embalat mobles i cotxe per marxar. Els nens haurien anat a San Juan Bosco, els Salesians d'allà, on ja tenien plaça per continuar a l'escola.

El que ha passat és que hi ha hagut un cop d'estat a Veneçuela i el nou president, en Caldero, ha tancat la frontera i no deixa que cap treballador estranger s'instal·li dins del seu país, i és per això que tot s'ha fomat, tots els nostres plans: la casa al barri més elegant de Veneçuela, la minyona que ens havien promès, amb això tenia contenta la dona...

Ara que ho miro fredament, suposo que això ha sigut perquè Déu ho ha volgut. De fet, la Maria està més tranquil·la ara que sap que no marxem, i els nens també. Aquests dies el petit es tornava a fer pipí al llit, pel neguit suposo.

Aquí a Barcelona, Sabadell, Terrassa, Granollers, Mollet... i d'altres ciutats està tot trasbalsat: la gent viu amb por un canvi de govern. En Franco es fa vell i no se sap què passarà, de fet, aquesta vaga del mes de maig encara ho ha enredat més tot, per això jo volia fotre el camp ben lluny d'aquesta porqueria de país, un país de misèria, d'injustícia, de descrèdit! Quan de vegades anem amb la dona a l'estranger, a París o Londres, i em pregunten d'on som, jo sempre dic que sóc català, perquè si dius que ets espanyol t'escupen a la cara, per franquista, retrògrad i analfabet. Vivim en un país on no es pot parlar de política, no es pot demanar cap mena de canvi social ni cap millora per al treballador. Aquí els homes només pensen en futbol, tot el dia. El futbol és l'opi del poble, els tenen anestesiat: són més importants els futbolistes i l'equip que anar a treballar i reivindicar els teus drets!

Les Comissions Obreres, comencen a tenir una mica de força, però darrere hi ha el PCE i els comunistes. A mi em fan una mica de por. A veure, no por en el sentit literal de la paraula, sinó pel seu pensament radical, que la Maria sempre em diu que no em posi en merders, que a la presó quan un en surt ja mai més és el mateix. L'altre dia, el Massip, aquell amic meu que treballa a Cal Comes, es va ficar en una manifestació i el van tancar a la Model. Va ser-hi 20 dies, sort en va tenir del seu cunyat que és advocat i que treballa a Cal Gorina amb el senyor José Luís, que és un sant, i li va donar un cop de mà. Perquè la dona li va demanar que sinó no sé pas com se n'hagués sortit i tot i així va sortir fet un cromó.

La gent no té enteniment. Els de la SEAT, tan bé que podrien estar! Si no els falta feina, que fan més hores extres que un relotge, i encara es manifesten demanant no sé què! I aleshores el malestar arriba a les metal·lúrgiques, i als manyans, els ferrers, fusters i matricers... I tota una pila de gent que surt al carrer.

Tot plegat és un neguit. Per tot plegat jo volia marxar, volia canviar d'aires, anar a la terra promesa, a fer les Amèriques, tornar carregat de quartos i comprar-li a la mare i a tots vosaltres una *tele* perquè no haguéssiu d'anar al teleclub a veure futbol, perquè poguéssiu veure les telenovel·les o pel·lícules de l'oeste i de romans que tant ens agraden, i no tot el sant dia amb el *dixós* futbol, que ens tenen ben entretinguts.

De fet, el conflicte hi és i d'una manera o altra això ha d'explotar. No queda gaire pel canvi, es respiren aires d'obertura, diuen que el fill del Joan de Borbó serà algun dia rei d'Espanya. Tindrem rei com a Anglaterra, i vés a saber si aquest bon home durarà gaire. La Maria diu que li sembla que no arribarà ni al tro, que s'espantarà de tant *ja/leo* que tenim en aquest país de pandereta, de toros, paella, i *olé*, i em descuidava el futbol.

Bé, m'acomiado de tots vosaltres. Feu un petó i una abraçada a la mare, li dius al Carlitos que quan vinguem li portaré la mona, encara que ja hagi passat que no s'amoiïni, que sóc el seu padrí. I que si penseu que vingui a fer Maestria Industrial amb el senyor Jaume Viladoms, l'hi diré al sogre que el coneix i segur que el vol a la seva acadèmia. Que estudiï de nit i treballi de dia a l'empresa de Cal Molins, jo ja li faré de bo, pot entrar de teixidor, aquí a tots els valencians els fan treballar al teler.

Bé, fins aviat. Records de la Maria i dels nens.
El vostre parent que us estima molt,

Àlvar Gratacos Girbau